

Verslag internetconsultatie Wet inburgering

Het wetsvoorstel houdende regels over inburgering in de Nederlandse samenleving (Wet inburgering 20..) is in de periode van 25 juni 2019 tot en met 7 augustus 2019 via het internet in consultatie gebracht. Op alle onderdelen van het wetsvoorstel en de toelichting daarop kon worden gereageerd. Daarnaast is aangegeven dat het op prijs wordt gesteld als in de reactie wordt ingegaan op twee specifieke vragen:

- In het wetsvoorstel is op verschillende manieren rekening gehouden met het 'doenvermogen' van de inburgeringsplichtigen (zie toelichting, paragraaf 6). Is dit in uw beleving voldoende gelukt? Worden de bestaande belemmeringen voor inburgeringsplichtigen om in het huidige stelsel vorm te geven aan hun inburgering met het wetsvoorstel voldoende weggenomen?
- Bevat het wetsvoorstel risico's in het kader van misbruik / fraude waarvoor, in uw beleving, onvoldoende beheersmaatregelen worden genomen? Zo ja, welke risico's zijn dit en welke aanvullende beheersmaatregelen stelt u voor?

In totaal hebben 77 partijen op de internetconsultatie gereageerd. Dit betrof met name veel gemeenten, maar ook natuurlijke personen, onderwijsinstellingen en taalscholen. Daarnaast zijn via de internetconsultatie reacties ontvangen van het COA, de stichting CIVIC, de Organisatie voor Vitaliteit, Activering en Loopbaan (OVAL), de Nederlandse Orde van Advocaten (NOVA), het Kennisinstituut voor Taalontwikkeling (iTtA), het Comité NT2 en enkele andere organisaties. Veel partijen hebben van de gelegenheid gebruik gemaakt om niet alleen te reageren op het wetsvoorstel, maar ook op de twee gestelde vragen.

Parallel aan de consultatie van het wetsvoorstel heeft een onderzoek plaatsgevonden naar het financiële kader dat aan het nieuwe inburgeringsstelsel ten grondslag ligt, naar aanleiding van zorgen van de VNG en gemeenten over de houdbaarheid daarvan. Op basis van de uitkomsten van dit onderzoek hebben verschillende gesprekken met de VNG plaatsgevonden, op zowel ambtelijk als bestuurlijk niveau. Deze gesprekken hebben geleid tot bestuurlijke afspraken met de VNG, waarover de Tweede Kamer op 28 april 2020 is geïnformeerd. Deze afspraken hebben betrekking op de regierol van gemeenten en de balans tussen taken en middelen.

Inhoud reacties

Het grootste deel van de partijen is positief over de doelstelling van het nieuwe inburgeringsstelsel. Ook is er waardering voor de wijze waarop de buitenwereld is betrokken bij de planvorming. Op verschillende punten was kritiek, met name van de zijde van gemeenten, op de wijze waarop de plannen in het wetsvoorstel zijn uitgewerkt.

Hieronder zijn themagewijs de belangrijkste kritiekpunten genoemd en of en zo ja waarom dit wel of niet tot aanpassing van het wetsvoorstel en/of de toelichting hebben geleid. Waar relevant zijn hierin ook de bestuurlijke afspraken met de VNG hierin verwerkt.

De antwoorden op de twee specifieke vragen zijn gebruikt om het hoofdstuk in de toelichting over 'Doenvermogen' verder aan te scherpen en voor een extra paragraaf over het 'Voorkomen van misbruik en oneigenlijk gebruik'.

Regierol gemeenten

Op de uitwerking van de beoogde regierol van gemeenten is kritisch gereageerd. De kritiek betreft onder andere het grote aantal partijen dat naast gemeenten een rol of taak krijgen in het nieuwe inburgeringsstelsel en de ervaren beperkte beleidsvrijheid voor gemeenten bij de uitvoering van hun taken.

Zo hebben verschillende gemeenten aangegeven de rol die voorzien is voor het COA (de plicht om een *voorbereidend* inburgeringsprogramma aan te bieden aan statushouders die in afwachting van huisvesting in de gemeente nog in een asielzoekerscentrum (AZC) verblijven) niet te verenigen is met de regierol van gemeenten. Gemeenten bieden liever zelf een dergelijk programma aan. Daar staat tegenover dat andere gemeenten op dit gebied juist wél een rol zien voor het COA, bijvoorbeeld als er geen AZC in de buurt van de gemeente is. In de toelichting is daarom verduidelijkt dat de start van een regulier inburgeringstraject in alle gevallen voorrang heeft op een voorbereidend programma in het AZC. Het aanbieden van een voorbereidend programma zal derhalve geen (extra) taak voor gemeenten worden.

Het COA, gemeenten, het ministerie van SZW en het ministerie van JenV zullen voorafgaand aan de inwerkingtreding van het nieuwe inburgeringsstelsel nadere afspraken maken over de samenwerking die nodig is.

Verder vinden gemeenten het problematisch dat zij het moment van afname van de leerbaarheidstoets niet zelf kunnen bepalen: om goed regie te kunnen voeren moeten gemeenten in ieder geval grip hebben op de logistiek van de leerbaarheidstoets. Deze kritiek is ter harte genomen en de regie over de logistiek van de leerbaarheidstoets wordt bij gemeenten belegd. Dit is verwerkt in de toelichting bij het wetsvoorstel. Ook is hierin geëxpliciteerd dat gemeenten op termijn en onder voorwaarden de leerbaarheidstoets zelf kunnen afnemen, nadat de werking van deze toets als onderdeel van de brede intake is onderzocht.

Vrijwel alle gemeenten, maar ook verschillende andere partijen die op het wetsvoorstel hebben gereageerd zoals bijvoorbeeld de stichting CIVIC en NOvA, zijn van mening dat een regierol voor gemeenten ook inhoudt dat alle taken op het gebied van handhaving bij de gemeenten worden belegd. Het kabinet leest deze kritiek als pleidooi voor een nagenoeg volledige decentralisatie van de taken op het gebied van inburgering. De keuze voor de voorgestelde verdeling van taken hangt echter samen met de gemaakte keuze om het inburgeringsbeleid niet volledig te decentraliseren. De regering vindt het van belang dat het vaststellen van de inburgeringsplicht en het (na verstrijken van de inburgeringstermijn) beboeten van degenen die hier niet aan hebben voldaan zo consequent en eenduidig mogelijk gebeurt. In het huidige stelsel voert DUO deze taken, namens de Minister van SZW, uit. Het past bij de verantwoordelijkheid van de Minister van SZW voor het gehele inburgeringsstelsel dat DUO deze taken ook in het nieuwe inburgeringsstelsel blijft uitvoeren. Gemeenten worden verantwoordelijk voor de handhaving van de verplichtingen in het PIP gedurende het inburgeringstraject. Anders dan in het huidige stelsel, betreft DUO ook informatie van de gemeente bij de beslissing om inburgeringsplichtigen te beboeten die niet aan hun inburgeringsplicht hebben voldaan.

De aanpalende kritiek, namelijk dat het in de praktijk kan voorkomen dat een inburgeringsplichtige tijdens zijn inburgeringstraject tegelijkertijd boetes van de gemeente én van DUO kan ontvangen, heeft wel tot een aanpassing van het wetsvoorstel en de toelichting geleid: voor alle onderdelen van de inburgeringsplicht (leerroute, de Module Arbeidsmarkt en Participatie (MAP) en het participatieverklaringstraject (PVT)) gaat een maximale termijn van drie jaar gelden. Daarmee wordt tevens tegemoetgekomen aan de wens van enkele gemeenten om het PVT meer als 'finale' van de inburgering te positioneren aan het einde van het traject.

Veel gemeenten hebben bezwaar gemaakt tegen de voorgestelde termijn waarbinnen gemeenten het persoonlijk plan inburgering en participatie (PIP) moeten vaststellen en de termijn voor het schakelen tussen leerroutes. Veel gemeenten twijfelen of vaststellen van het PIP binnen zes weken wel haalbaar is. Op- en afschaalmogelijkheden binnen en tussen leerroutes moet volgens gemeenten zoveel mogelijk flexibel zijn. Een termijn van één jaar wordt in ieder geval te kort bevonden. Hoewel de concrete termijnen voor het vaststellen van het PIP en het schakelen tussen routes geen onderdeel uitmaken van het wetsvoorstel, hebben deze bezwaren wel tot een aanpassing van de toelichting geleid. Hierin is aangegeven dat een termijn van tien weken voor het vaststellen van het PIP zal worden gehanteerd en een termijn van anderhalf jaar voor het schakelen tussen routes.

De keuze voor een uniforme invulling van ontzorgen waarbij voor bijstandsgerechtigde asielstatushouders gedurende zes maanden lang de huur, de premie voor de verplichte zorgverzekering en de voorschotten voor de rekening van gas, water en licht worden betaald vanuit de bijstandsuitkering kan evenmin op veel bijval rekenen. Ontzorgen is volgens onder andere gemeenten en Sociaal Werk NL alleen zinvol als de inburgeringsplichtige onvoldoende financieel zelfredzaam is. Verder hoeft dit niet voor alle inburgeringsplichtigen even lang te duren. Ook heeft het alleen maar zin als ontzorgen wordt gecombineerd met inzet op financiële zelfredzaamheid en het aanvragen van toeslagen en ondersteuningsregelingen. Kortom: gemeenten wensen (meer) beleidsruimte op dit onderdeel.

De uniforme invulling hiervan voor alle bijstandsgerechtigde asielstatushouders is een bewuste keuze geweest om onder andere schuldenproblematiek te voorkomen en bij te dragen aan een snelle start van inburgering. Het aanvragen van toeslagen en ondersteuningsmaatregelen vergt daarentegen maatwerk, waardoor een categoriale toepassing hiervan te ver zou strekken. Het wetsvoorstel is op dit punt dan ook niet aangepast. In de toelichting is verduidelijkt hoe gemeenten binnen het verplichte kader de gewenste begeleiding en het maatwerk hierin kunnen invullen.

Ten slotte hebben alle gemeenten die op het wetsvoorstel hebben gereageerd aangegeven zich zorgen te maken of zij wel voldoende financiering zullen ontvangen voor de taken die zij zullen gaan uitvoeren. Ook hebben zij in dit kader grote moeite met de voorgestelde prestatiebekostiging: gemeenten geven aan dat zij niet kunnen worden afgerekend op iets waar zij weinig tot geen invloed hebben.

In de bestuurlijke afspraken die met de VNG zijn gemaakt, is vastgelegd dat gemeenten structureel €35,2 mln. extra krijgen voor de taken die zij in het nieuwe inburgeringsstelsel zullen uitvoeren. Dit bedrag komt bovenop de middelen die het kabinet bij het regeerakkoord beschikbaar heeft gesteld en het budget dat in het huidige stelsel al beschikbaar is voor de uitvoering van het nieuwe inburgeringsstelsel. Naast de structurele middelen wordt ook eenmalig €36,5 mln. beschikbaar gesteld voor de invoeringskosten van gemeenten voor het nieuwe stelsel.

Voor wat betreft prestatiebekostiging geldt dat het kabinet, anders dan gemeenten, van mening is dat gemeenten wel degelijk voldoende mogelijkheden hebben om de inburgeringsresultaten van asielstatushouders te beïnvloeden. Bijvoorbeeld door goede begeleiding van inburgeringsplichtigen tijdens het traject, handhaving en het inkopen van kwalitatief hoogwaardige inburgeringscursussen. Om die redenen maakt prestatiebekostiging voor een beperkt deel van het budget van gemeenten (10% van de prijs van de leerroutes) nog steeds onderdeel uit van het wetsvoorstel. Prestatiebekostiging houdt ook in, dat gemeenten met hogere slagingspercentages daarvoor worden beloond.

Doelgroepen

Verschillende gemeenten, de stichting CIVIC, de NOVA en enkele andere partijen, pleiten ervoor geen onderscheid te maken tussen asielstatushouders en gezinsmigranten/overige migranten, omdat dit onderscheid naar hun opvatting leidt tot een onacceptabele tweedeling binnen de groep inburgeringsplichtigen in een gemeente. Daarnaast leidt dit tot onwenselijke verschillen in resultaten en complicaties in de uitvoering. Verder zou er een onjuist beeld van gezinsmigranten bestaan: ook deze groep kan in een kwetsbare positie verkeren en er is niet altijd sprake van een hoogopgeleide referent met goede baan en netwerk die ondersteuning kan bieden.

Met name de wezenlijke verschillen in hun startpositie bij aanvang van de inburgeringsplicht tussen deze groepen maakt dat het gemaakte onderscheid tussen beide groepen volgens het kabinet gerechtvaardigd is. Met de omstandigheid dat ook gezinsmigranten en overige migranten in een kwetsbare positie kunnen verkeren is rekening gehouden doordat ook zij in het nieuwe inburgeringsstelsel op meer begeleiding (door gemeenten) kunnen rekenen dan in het huidige stelsel het geval is. Het wetsvoorstel is op dit punt dan ook niet gewijzigd. De toelichting is op dit onderwerp verder aangevuld en verduidelijkt.

Verder hebben enkele partijen, waaronder het Inspraakorgaan Turken (IOT), aangegeven dat in het wetsvoorstel geen of weinig aandacht is voor vrijwillige inburgering. Zij hadden graag gezien dat hiervoor meer mogelijkheden zouden komen. Naar aanleiding van deze opmerkingen is in de toelichting verduidelijkt dat het, net zoals in het huidige stelsel, voor EU-onderdanen mogelijk blijft om vrijwillig in te burgeren en daarvoor een lening af te sluiten. Een verruiming van de mogelijkheden om vrijwillig in te burgeren is niet voorzien. Overigens zijn er ook andere mogelijkheden voor deze groep om, indien gewenst, de Nederlandse taal te leren.

Overgangsrecht

Dat er geen overgangsregeling is getroffen voor personen die voor inwerkingtreding van de nieuwe wet inburgeringsplichtig worden, leidt volgens verschillende gemeenten en enkele andere partijen zoals bijvoorbeeld de stichting CIVIC, tot (rechts)ongelijkheid onder de doelgroep. Daarnaast zorgt het naast elkaar laten bestaan van meerdere stelsels voor complexiteit in de uitvoering en blijven de huidige problemen in stand. In de reacties op het wetsvoorstel zijn dan ook verschillende suggesties voor overgangsregelingen gedaan.

Naar aanleiding van deze kritiek is in de toelichting bij het wetsvoorstel dieper ingegaan op de vormen van overgangsrecht die bij de voorbereiding van het wetsvoorstel zijn onderzocht. Omdat al deze vormen van overgangsrecht op verschillende bezwaren stuiten, is ervoor gekozen geen specifieke overgangsregeling in het wetsvoorstel op te nemen. Het wetsvoorstel is op dit punt dan ook ongewijzigd gebleven. Daarbij is tevens van belang dat het kabinet in 2019 en 2020 aan gemeenten financiële middelen beschikbaar heeft gesteld om inburgeringsplichtige asielstatushouders die niet kunnen profiteren van het nieuwe stelsel te ondersteunen en te activeren richting passend inburgeringsonderwijs. Ook is deze financiële impuls bedoeld om gemeenten alvast te laten toegroeien naar hun regierol in het nieuwe inburgeringsstelsel.

Verhoging taaleis naar niveau B1

Enkele gemeenten, taalscholen, de stichting CIVIC en andere partijen hebben in hun reactie aangegeven bezwaren te hebben tegen de voorgestelde verhoging van de taaleis. Zo vragen zij zich af of deze verhoging van A2 naar B1-niveau in lijn is met Europese regelgeving en jurisprudentie. Ook wordt, onder verwijzing naar de resultaten binnen het huidige inburgeringsstelsel, betwijfeld of veel inburgeringsplichtigen dit niveau wel zullen halen. Het nieuwe inburgeringsstelsel beoogt eraan bij te dragen dat inburgeringsplichtigen snel en volwaardig gaan meedoen aan de Nederlandse maatschappij, het liefst via betaald werk. Deze verhoging kan, ondanks genoemde bezwaren, op brede steun rekenen, temeer omdat uit verschillende onderzoeken is gebleken dat het huidige taalniveau na het inburgeringsexamen voor veel mensen onvoldoende is om te kunnen participeren op de arbeidsmarkt. Het stelsel houdt ook rekening met de omstandigheid dat niet alle inburgeringsplichtigen niveau B1 kunnen halen: om die reden bevat het nieuwe stelsel drie leerroutes. Daarnaast is het binnen de B1-route mogelijk om onder voorwaarden af te schalen naar niveau A2 en blijft het ook mogelijk om inburgeringsplichtigen vanwege medische redenen en op grond van bijzondere individuele omstandigheden geheel of gedeeltelijk te ontheffen van de inburgeringsplicht. Naar opvatting van het kabinet wordt zodoende rekening gehouden met het leervermogen en de persoonlijke omstandigheden van inburgeringsplichtigen en voldoet het nieuwe stelsel daarmee aan de eisen van de relevante EU-regelgeving. Genoemde bezwaren hebben dan ook niet geleid tot aanpassing van het wetsvoorstel. De toelichting is op dit onderwerp aangescherpt en aangevuld.

Inburgeringsaanbod: gemeentelijke samenwerking en reële prijs

Enkele gemeenten hebben in reactie op het wetsvoorstel aangegeven dat gemeentelijke samenwerking op het gebied van inkoop van inburgeringscursussen vanwege de grote afstanden niet altijd mogelijk en/of efficiënt is. Ook vinden zij de mogelijkheid in het wetsvoorstel om, indien nodig, regionale samenwerking aan gemeenten op te leggen door middel van een aanwijzingsbevoegdheid van de minister van SZW onwenselijk.

Deze laatstgenoemde bevoegdheid is inmiddels uit het wetsvoorstel geschrapt. Om te waarborgen dat de minister van SZW desondanks de mogelijkheid heeft om interbestuurlijk te interveniëren indien gemeenten hun taken verwaarlozen, is het mogelijk gemaakt dat de minister op grond van artikel 124 en verder van de Gemeentewet kan ingrijpen in dergelijke situaties.

Ondanks de wens van verschillende partijen, waaronder het Comité NT2, Sociaal Werk NL en enkele taalscholen, zullen er overigens geen richtlijnen voor de prijs van inburgeringscursussen worden vastgesteld in wet- en/of lagere regelgeving. Het kabinet vertrouwt erop dat gemeenten in de nieuwe situatie voldoende middelen hebben om reële prijzen te bieden en stuurt er in het traject dat gemeenten voorbereidt op hun regierol op aan dat gemeenten reële prijzen bieden. Zo is er inmiddels een handreiking 'Van beleid naar inkoop in de inburgering' opgesteld en beschikbaar gesteld, waarin specifiek op dit onderwerp wordt ingegaan.¹

Toezicht op de kwaliteit van het inburgeringsonderwijs

De bezwaren van verschillende gemeenten, de stichting CIVIC, de OVAL en enkele taalscholen tegen de keuze om het toezicht op de kwaliteit van het onderwijs in de B1-route en de Z-route, net zoals in het huidige stelsel, door middel van het keurmerk Blik op Werk te laten plaatsvinden hebben niet geleid tot aanpassing van het wetsvoorstel. Daarbij is van belang dat het keurmerk de afgelopen periode voortdurend in ontwikkeling is geweest op het gebied van kwaliteitsborging en het bestrijden van fraude. In dit kader zijn verschillende maatregelen getroffen om de werking van het keurmerk te verbeteren. In de toelichting bij het wetsvoorstel is hier dieper op ingegaan.

Onderwijsroute

Verschillende gemeenten en bijvoorbeeld ook ROC Amsterdam, hebben aangegeven dat het voor de inburgeringsplichtige beter zou zijn als taalschakeltrajecten in het onderwijsveld worden ingebed: gemeenten hebben niet de benodigde expertise voor de inkoop hiervan. Verder is er door verschillende partijen kritiek geleverd op de leeftijdsgrens binnen de onderwijsroute en de duur van het taalschakeltraject.

Deze opmerkingen hebben niet tot aanpassing van het wetsvoorstel geleid, wel tot aanvulling van de toelichting. Zo is uitgelegd dat het inbedden van het taalschakeltraject in het publiek bekostigde onderwijs zou ingrijpen in de huidige private markt. Het nemen van een dergelijke ingrijpende maatregel is alleen mogelijk als aangetoond kan worden dat de huidige markt niet goed werkt, of dat het beoogde aanbod van taalschakeltrajecten zou verbeteren als dit door middel van een wettelijke taak zou worden georganiseerd. Dit is echter niet het geval. Om die

¹ <https://www.pianoo.nl/sites/default/files/media/documents/Handreiking-Inkoop-in-de-inburgering-november2019.pdf>

reden worden gemeenten in het nieuwe stelsel (ook) verantwoordelijk voor de inkoop van taalschakeltrajecten.

Voor wat betreft de leeftijdsgrens is bewust aangesloten bij zowel de Participatiewet als de Wet op de studiefinanciering; de leeftijdsgrens wordt tegen deze achtergrond niet aangepast. Overigens blijft het voor inburgeringsplichtigen ouder dan 28 jaar mogelijk om een diploma te behalen: dit zou kunnen via de B1-route (leerwerk-trajecten in het MBO) of op eigen gelegenheid, al dan niet met gebruikmaking van een leven-lang-leren krediet. Ten slotte is in de toelichting verduidelijkt dat de beoogde duur van het taalschakeltraject (anderhalf jaar) een verwachting betreft, geen wettelijke verplichting.

PIP

Verschillende gemeenten zien graag dat het mogelijk wordt om het PIP in de vorm van een trajectbeschikking af te geven, waarbij in een onderliggend document (een 'groeidossier' of 'plan van aanpak') meer specifieke afspraken gemaakt kunnen worden. Naar aanleiding van deze opmerkingen is in de toelichting verduidelijkt dat het inderdaad mogelijk is om in een bijlage bij het PIP (de beschikking) meer gedetailleerde afspraken vast te leggen. Daarmee maken deze afspraken onderdeel uitmaken van de beschikking en heeft de inburgeringsplichtige de mogelijkheid om hiertegen in bezwaar en eventueel beroep te gaan als hij zich niet in de afspraken kan vinden. De gemeente krijgt de mogelijkheid om de inburgeringsplichtige die zich verwijtbaar niet aan de afspraken houdt een boete op te leggen.

Participatieverklaringstraject (PVT)

In de reacties is onder andere naar voren gebracht dat de waarde en betekenis van het PVT in het nieuwe stelsel onduidelijk is, dat het PVT op gespannen voet staat met de vrijheid van gedachten, geweten en godsdienst en dat het PVT veel overlap heeft met kennis van de Nederlandse maatschappij (KNM) en MAP.

Ondanks deze kritiek van gemeenten, de stichting CIVIC en verschillende andere partijen op de invulling van het PVT is het wetsvoorstel op dit punt niet aangepast.

Het kabinet is van mening dat het PVT een belangrijk element is van de inburgeringsplicht. De Nederlandse samenleving kan enkel functioneren als iedereen die zich hier wil vestigen meedoet en de kernwaarden van de Nederlandse samenleving kent en respecteert. Via het PVT maken inburgeringsplichtigen kennis met deze kernwaarden. KNM en de MAP hebben allebei een andere focus dan het PVT. Het PVT spitst zich toe op de Nederlandse kernwaarden, daar waar in de MAP de participatie op de arbeidsmarkt centraal staat. Met het examenonderdeel KNM wordt de inburgeringsplichtige naast kennis over kernwaarden getoetst op bredere kennis van de Nederlandse maatschappij. De MAP en KNM kunnen het PVT dan ook niet vervangen. Met de opzet van het traject en ondertekening van de verklaring wordt, anders dan uit de kritiek naar voren komt geen inbreuk gemaakt op grondrechten: de inburgeringsplichtige behoudt immers het recht om, al dan niet vanuit een levensbeschouwing, een bepaalde mening te zijn toegedaan.

Inburgeringstermijn

De toelichting over de verhouding tussen de (aanvang van de) inburgeringsplicht en de start van de inburgeringstermijn, was onvoldoende duidelijk, zo bleek uit veel reacties van gemeenten. In de toelichting is dit onderscheid verduidelijkt. Naar aanleiding van enkele kritische reacties op het voorstel om de standaard termijn voor analfabeten af te schaffen, is ook verduidelijkt dat het, net zoals in het huidige stelsel, mogelijk blijft om de inburgeringstermijn te verlengen als het overschrijden van die termijn niet aan de inburgeringsplichtige te wijten valt. Daarbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan de situatie dat de inburgeringsplichtige eerst een analfabetiseringstraject heeft gevolgd.

Informatievoorziening en gegevensuitwisseling

Door meerdere gemeenten is informatievoorziening en gegevensuitwisseling als aandachtspunt naar voren gebracht. De artikelen over informatievoorziening in het wetsvoorstel zijn, mede om die reden, aangepast en aangevuld zodat het wetsvoorstel alle benodigde grondslagen voor gegevensuitwisseling bevat.

Verder zijn, naar aanleiding van vragen hierover, aan het wetsvoorstel tevens bepalingen toegevoegd die zien op de situatie waarin een inburgeringsplichtige van de ene naar de andere gemeente verhuist. In het aangepaste wetsvoorstel is, vanuit het oogpunt van rechtszekerheid voor de inburgeringsplichtige, vastgelegd dat de gemeente van de nieuwe woonplaats van de inburgeringsplichtige in het PIP in ieder geval de leerroute overneemt die de vorige gemeente reeds had vastgesteld. Ten behoeve hiervan is ook een grondslag voor gegevensuitwisseling tussen gemeenten onderling gecreëerd omdat die ontbrak in het oorspronkelijke wetsvoorstel.

Overige onderwerpen

Ten slotte zijn er door verschillende partijen vragen gesteld over allerlei onderwerpen, zoals bijvoorbeeld het vaststellen van de leerroute, hoe de MAP zich verhoudt tot de verschillende leerroutes en de voorgestelde wijziging van de Wet kinderopvang. Waar relevant is de toelichting op deze onderdelen verder verduidelijkt. Ook redactionele opmerkingen zijn verwerkt.